

MOTÝL

Noro Ölvecký

skutočný príbeh

**NA KRIDLACH
DUŠE**

Noro Ölvecký

**NA KRÍDLACH
DUŠE**

Copyright © Noro Ölvecký 2014

Design © Motýľ design

Cover photo © Fotky-foto.sk/Coka

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2014

www.vydavatelstvomotyl.sk

Vydanie prvé. Rok vydania 2014

Tlač: KASICO, a.s., Bratislava

ISBN: 978-80-8164-013-1

Noro Ölvecký

skutočný príbeh

**NA KRÍDLACH
DUŠE**

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Už viem, čo znamenali tvoje krídla,
si anjel, ktorý sa v ľudskom tele skrýva.
Možno aj pred tebou zamlčali toto tajomstvo,
no lásku a dobro schovať nemožno.
Tvoje tajomstvo zachovám,
i tak to každý zbadá sám.
Tvoje srdce prezradí ťa...

Je mi cťou, že som stretol anjela.
(N.Ö.)

Prolog

Lietadlo nabralo na vzletovej dráhe rýchlosť a ja som cítila, ako sa zrazu odlepilo z trávinatej plochy letiska a začalo stúpať. Sedela som pripútaná na jednom zo sedadiel a vzrušene vnímala všetko, čo sa okolo mňa dialo.

Pocit vzrušenia ma sprevádzal už od rána. Cesta autom z domu na letisko Aeroklubu Dubnica nad Váhom, ktoré sa nachádza v obci Slávnica, prekvapenie z množstva ľudí, ktorí sa rozhodli stráviť túto slnečnú sobotu tak ako ja, prezlečenie do červenej kombinézy s bielymi pruhmi na nohách a rukách, ustrojenie do špeciálneho postroja, s ktorým mi pomohol veľmi sympatický inštruktor Marek, a asi dvadsaťminútová pozemná príprava – to všetko mi pripadalo ako sen. Vlastne to aj bol môj detský sen, ktorý som sa rozhodla splniť. Dala som si ho ako darček k tridsiatym piatym narodeninám. Tandemový zoskok s padákom.

A teraz, keď lietadlo stúpalo do výšky štyritisíc metrov, bola som pripravená zažiť tento fascinujúci a adrenalínový zážitok. Vedľa mňa sedel Marek a usmieval sa na mňa. Vlastne sa usmieval stále, čím prispieval k vynikajúcej nálade a pohode, ktorá vládla všade vokol. Neustále robil opičky do kamery, dvíhal oba palce na rukách na znamenie, že je všetko okej, a naučil to robiť aj mňa. Vďaka nemu som nemala čas myslieť na svoj strach. V lietadle sme neboli sami. Okrem nás dvoch a kameramana Dana, ktorý kamerou pripevnenou na prilbe zaznamenával môj zážitok už od pozemnej prípravy, v ňom sedelo ďalších dvanásť ľudí. Parašutisti, tandemoví inštruktori, kameramani a tri baby, ktoré sa tvárili ako ja. Rovnako napäto, lebo nevedeli, čo nás čaká. Marek mi síce ešte na zemi opísal

celý priebeh zoskoku, nacvičil so mnou pozície pre výskok z lietadla, voľný pád aj pristátie, no pravý zážitok ma ešte len čakal. A aby som sa oň mohla podeliť aj s rodinou a kamarátmi, doplatila som si sedemdesiat eur za profesionálny záznam, zahŕňajúci osemminútový DVD film a viac ako sto digitálnych fotiek. Práve túto časť tandemového zoskoku mal na starosti Dano.

Hádam si neurobím hanbu, dúfala som a snažila sa do objektívu kamery tváriť čo najodvážnejšie.

Ešte pred samotným konečným rozhodnutím, keď som si povedala, že *idem na to*, vyhládala som si na internete všetko o tandemových zoskokoch. Vedela som, že ma čaká asi dvadsaťminútový vyhlídkový let, výskok z lietadla vo výške štyritisíc metrov a následný päťdesiatsekundový voľný pád, ktorého rýchlosť mala dosiahnuť vyše dvesto kilometrov. Už len čítať o tom bolo ohromujúce, pre niekoho možno odstrašujúce, no ja som sa práve na túto fázu zoskoku tešila najviac. Vo výške tisícpäťsto metrov mal potom inštruktor otvoriť padák a po päť až osemminútovom lete nasledovalo pristátie. Spĺňala som vekové, výškové aj hmotnostné kritériá, hoci pri čítaní vety, že pri pasažieroch s vyššou hmotnosťou dochádza k rýchlejšiemu opotrebovaniu materiálu, a tým k skracovaniu životnosti padáka, som sa neubránila úsmevu. Veta pokračovala poznámkou, že zvýšené opotrebovanie sa odrazí na cene tandemového zoskoku pre pasažierov nad deväťdesiat kíľ. Mňa sa to, našťastie, pri mojich sedemdesiatich dvoch kíľoch ani zďaleka netýkalo, no napadlo mi, že keby som mala o pätnásť kíľ menej, tak ako pred šesťnástimi rokmi, keď som sa vydávala, mohla som sa o niečo dlhšie vznášať vo vzduchu.

Čo ma však úplne dostalo, boli ukážky videozáznamov z tandemových zoskokov. Prilepená na monitor počítača som nemohla odtrhnúť zrak od mini príbehov, ktoré sa mi odohrávali pred očami. Bolo to úchvatné. Najmä fáza, keď sa baby postavili do otvorených dverí lietadla a nasledoval skok do

prázdna. Naskakovali mi zimomriavky. A onedlho som tam mala stáť i ja. Zaujímavé bolo aj to, že vo všetkých videozáznamoch figurovali iba baby, akoby chalani ani neskákali. Zrejme mali prípadným záujemcom ukázať, že keď to dokážu ženy, je to pohodička. O čo sme my horšie, no nie?

„Všetko v poriadku?“ opýtal sa ma Marek, keď si všimol, ako s úžasom sledujem biele mraky, mihotajúce sa ako hmla za malým oválnym oknom lietadla.

„Áno, v pohode,“ riekla som sebaisto a usmiala sa naňho.

„Tak si mi sadkaj na kolená, chrbtom ku mne, nech si ťa k sebe pripútam. O chvíľočku sme hore.“

Urobila som, ako mi Marek prikázal. Najprv si ma pripútal k bedrám a znovu mi stručne zopakoval pokyny pre zoskok a voľný pád. Potom si karabínkami v oblasti pliec pripol môj postroj k svojmu. Moja nervozita priamo úmerne narastala výške, v ktorej sme leteli, a nepriamo úmerne času, ktorý nám zostával do zoskoku.

„No ukáž, čo si!“ zvolal veselo kameraman Dano a donútil ma znova ukázať vztýčený palec. „Výborne!“ zasmial sa.

Áno, bola som jednotka a bola som na seba hrdá. Vždy som rada prekračovala svoje hranice a prekonávala strach. Už v puberte, keď som sa vracala o polnoci domov z diskotéky a mala som naponáhlo, aby som stihla otcom vytýčený termín, krátila som si cestu cez cintorín a privádzala tým odprevádzajúceho čitateľa do zúfalstva. Radšej sa so mnou pri bráne cintorína rozlúčil a ďalej som išla sama. Srdce mi bilo ako zvon, no ten pocit zadostučinenia, že sa mi podarilo prekonať vnútorný strach, naozaj stál za to.

„Nasaď si okuliare, Michaela,“ zaznel do zvuku burácajúcich motorov Markov hlas a sám si nasadil prilbu aj okuliare.

Poslúchla som ho a mimovoľne otočila hlavu do okna. Naskytol sa mi nádherný pohľad na bielu perinu oblakov rozprestierajúcu sa pod nami. Cítila som sa ako v nebi, až kým sa

dvere na lietadle L-410 Turbolet neotvorili a zvuk dvoch turboturbových motorov neprehlušil moje nebeské myšlienky. Potom to už išlo rýchlo. Z lietadla vyskočili po sebe dvaja sóloví parašutisti a do dverí sa postavila prvá tandemová dvojica a kameraman. Zrazu ich nebolo.

„Vstávaj, sme na rade,“ povedal Marek a zo sedadla sa odlepil súčasne so mnou. Inak to ani nešlo. Pripútaná s Markom za chrbtom, farbavo som vykročila k otvoreným dverám. Cesty späť už nebolo. Vo dverách som na Markovu výzvu zaujala pozíciu pre výskok. Oboma rukami som sa chytila svojho postroja a nohy zakopla dozadu. Zostala som visieť na Markovi. Dano medzitým vyliezol z lietadla, pri okraji dverí sa niečoho zachytil a otočil k nám, aby ma mal stále v zábere. Na tvári som zacítila vietor, ktorý mi vzápätí úplne rozstrapatil polodlhé vlasy s medovým nádychom. Najradšej som ich nosila rozpustené, voľné a len zriedkakedy som si ich zopla do chvosta. Dnes som to asi mala urobiť. Opatrne som nakukla von z dverí a pod sebou uvidela štvorkilometrovú hĺbočinu a mraky. Marek zbadal, kam smeruje môj pohľad a pravou rukou mi otočil hlavu do Danovej kamery. Křčovito som sa do nej usmiala. Spomenula som si na dovolenku v Chorvátsku spred štyroch rokov, kde ma jeden známy nahovoril na skok do mora z vysokého útesu. Vtedy som tiež stála na jeho okraji a dvakrát som cúvla dozadu v rešpekte pred výškou, z akej som mala skákať. Na tretíkrát som však odvahu nazbierala a skočila. Či by som však skočila sama z lietadla, netuším. Možno tiež na tretíkrát, ale toľko času nebolo. Za nami stáli ešte dve tandemové dvojice. Našťastie, teraz to nebolo na mne, ale na Markovi. Oboma rukami sa chytil okraja dverí, usmial sa do kamery a zodvihol palec na znamenie, že sme pripravení. Na počudovanie som zrazu nemyslela na súbor čísiel vyjadrujúcich výšku, čas, rýchlosť a ďalšie parametre, ktoré som si prečítala na internete. Ovládli ma úplne iné pocity. Všetci máme sny a túžby, ktoré

Na krídlach duše

nás poháňajú dopredu a motivujú nás, aby sme prekonávali prekážky. Ja som si práve plnila sen z detstva a bol to úžasný pocit. Sen, ktorý som si doteraz nemala možnosť splniť. Nie pre nedostatok guráže, ale pre nedostatok odvahy vôbec ho spomenúť pred manželom. A nielen tento. Bolo ich viac. Vlastne takmer všetky. Podvolila som sa manželovej autorite na úkor svojich snov a kvôli nemu potlačila svoje prania a túžby. Stala som sa poslušnou manželkou a matkou našich detí.

Marek nevedel o mojich myšlienkach. Nevedel o mne nič, iba to, že mi plní veľký sen, a robil to s nadšením. Pridržal sa okraja dverí, rozhodol sa ako skokan na lyžiach pred spustením z mostíka a po signáli Danovi sme spolu vyskočili do voľného priestoru.

1. kapitola

Svetlo sveta som uzrela v roku, keď prvý československý kozmonaut Vladimír Remek vyletel na palube sovietskej kozmickej lode do vesmíru, či kardinál Karol Wojtyła sa stal pápežom a zvolil si meno Ján Pavol II.

Ja som si svoje meno zvoliť nemohla. Mala som vtedy úplne iné, novorodenecké starosti. Dobré papať, dobré kakať a veľa spať, aby som rodičom vyrástla do krásy. Preto som výber mena prenechala im. Nesklamali a s menom Michaela som nadmieru spokojná.

V tomto roku sa udiali aj ďalšie dôležité veci. Kultový muzikál Pomáda obletel kiná a pobláznil celý svet, v Nemecku sa skončila výroba auta prezývaného Chrobák, no pre mojich rodičov som bola najväčším pobláznením, a zároveň najdrahším chrobáčikom ja. Aby ste teraz nemuseli listovať v encyklopédiách a hľadať, kedy sa všetky tieto úžasné veci vrátane môjho narodenia stali, prezradím vám, že to bolo v roku tisícdeväťstosedemdesiatosem.

Moje detstvo, ktoré som prežila v jednej malej obci ležiacej neďaleko nemenovaného okresného mesta na južnom Slovensku, bolo nádherné.

Boli to časy, keď nám k šťastiu nechýbali mobily, počítače ani káblová televízia a väčšinu dňa sme trávili vonku s deckami z ulice. Ložili sme po stromoch, stavali bunkre, naháňali sa. Ulica nám vždy ponúkla nejakú možnosť, ako sa zabaviť, stále sa čosi dialo a domov sme chodili len spať.

Boli to časy, keď každá ulica mala svoju bandu deciek, úzkostlivo brániacu svoje územie, s večnou rivalitou a bojmi o prestíž. Patriť do takej bandy bolo vecou cti. Pri jednej zo

šarvátok som padla do zajatia „nepriateľa“ a skončila v mláke výkalov zo žumpy. Moje slzy sme však o niekoľko dní pomstili. Ak sa vraví, že pomsta je sladká, v tomto prípade bola rovnako smradľavá ako tá mláka, do ktorej ma hodili. Vyzbrojení psími výkalmi v rukách, zaútočili sme na susednú bandu a všetkým pomalovali tváre.

Boli to časy skutočných kamarátstiev, pre ktoré sme boli ochotní riskovať aj výprask od rodičov za neskoré príchody domov. Boli to aj časy, keď k výchovným metódam patrili výprask remeňom, varechou či niekoľko faciek, a keďže som bola živá a neposedné dieťa, občas sa čosi ušlo aj mne. A nielen od rodičov. Nikdy nezabudnem na facku od vari stodvadsaťkilovej učiteľky v materskej škole, ktorú som dostala za to, že sme s kamarátkou odišli z areálu. So svojimi dvadsiatimi kilami som to sotva mohla ustáť, a tak som odletela ako gumová hračka. Vrátila som jej to. Aj s úrokmi. Vtedy, keď ma nasilu donútila vypiť hrnček prevareného mlieka s hnusnou kožkou plávajúcou navrchu. Nemala to robiť. Len čo som ho vypila, všetko som vyvrátila priamo na ňu.

Moje šibalstvá pokračovali aj v škole a už v prvej triede som si vyslúžila ďalšie facky. Tentoraz za to, že sme sa cez prestávku so spolužiačkou hrali na súdružku učiteľku a červenou fixkou vpísali ostatným spolužiakom do učebníc známky. Niektorým jednotky, iným päťky. Podľa sympatií. Bohužiaľ, u súdružky učiteľky sa naša snaha nestretla s pochopením, a keď odhalila vinníkov a vyvolala nás pred tabuľu, strelila nám také dve facky, že sme spadli na zem.

Boli to časy, keď dostať facku od učiteľa nebolo ničím výnimočným a doma sme sa tým radšej nechválili, aby sme od rodičov nedostali druhú. Za to, že sme v škole neposlúchali.

Napriek tomu na ne spomínam s radosťou.

Okrem množstva kamarátov ma vždy obklopovali aj zvieraťá. Naša žltá korela, krotký domáci maznáčik, ktorú som ako

sedemročná hcela okúpať v umývadle a nechtiac ju podržala pod vodou dlhšie, ako jej to bolo milé, či náš pes Sindy, čisto-krvný anglický špringeršpaniel, ktorý sa do toho umývadla už nezmestil. Kým sme ho nemali, postačil aj susedov pes, pouličný orech, sučka menom Picur, ktorá ma každý deň čakala pred bránou. Veľmi som si ju oblúbila. Stala sa mojou dôverníčkou, trpezlivou a chápujúcou poslucháčkou, ochrankyňou mojich tajomstiev. Len jedno z nich sa nám nepodarilo utajiť a hrôzostrašný mamin výkrik ozývajúci sa z mojej izby bol toho dostatočným dôkazom. V stave tesne pred infarktóm stála pri mojej posteli a civela na veselo poskakujúce blchy, ktoré tam nechala Picur po jednej z tajných posteľových návštev.

Trvalo týždeň, kým mama vyupratovala a vydezinfikovala celý dom, a ešte jeden ďalší, kým to strávila. Picur a ja sme dostali prísny zákaz stretávať sa v dome.

Odolali by ste však šiestim krásnym šteniatkam, ktoré mi raz doniesla ukázať?

Vpustila som ich dnu a až vtedy sa začala ozajstná zábava. Rozbehli sa po celom dome a všade, kde mohli, urobili mláčku a nielen to. Až vtedy mi došlo, čo som vykonala. Rýchlo som sa pustila do upratovania, so strachom sledujúc ručičku na kuchynských hodinách, aby som to stihla skôr, než rodičia prídu domov z práce, no v presilovke šiesti proti jednej som nemohla uspieť. Len čo som nejakú mláčku utrela, na inom mieste vznikla nová, a takto to išlo až do príchodu rodičov, ktorých už na prahu privítal môj pohľad stelesnenej nevinnosti a dom plný výkalov.

Hnaná túžbou po nových dobrodružstvách, prítomná takmer pri každom detskom huncútstve, ktoré vypálilo vždy inak, ako som v dobrej viere plánovala, no napriek tomu milovaná rodičmi a ochraňovaná o tri a pol roka starším bratom Igorom, dopracovala som sa do puberty, ktorá ma prepadla na začiatku strednej školy a ktorá bola naozaj búrlivá. Nečudo, že

moji rodičia boli zúfalí. Občasné úteky zo školy, flákanie, diskotéky i prvé pokusy ochutnať zakázané ovocie v podobe prvej cigarety či alkoholu, to všetko dávalo našim riadne zabráť. Našťastie som svoje správanie dokázala vykompenzovať vynikajúcim prospechom aj mimoškolskými aktivitami, a keď mama vážne ochorela, starostlivosťou o domácnosť na plný úväzok.

Nezabudla som ani na svoje sny a práve stredná zdravotnícka škola mala byť prvým krokom k splneniu jedného z nich.

Už od malička som sa totiž chcela stať lekárkou. Toto rozhodnutie vzniklo v nemocnici, keď ma ako päťročnú museli hospitalizovať so zápalom slepého čreva. Bez mamy, bez otca, navyše na chirurgickom oddelení medzi dospelými. Znášala som to statočne. Statočnejšie ako mama, ktorú som pri rozlúčke utešovala, že len čo mi narežú bruško a vyberú choré črievko, pôjdem hneď domov.

Dopadlo to trochu inak. Keďže som domov ísť hneď nemohla a vyoperovali mi iba slepé črevo, no moju zvedavosť a živosť nie, hľadala som ďalšiu možnosť zábavy. Našla som ju veľmi rýchlo.

Môžem ja za to, že centrom mojej pozornosti sa stala práve operačná sála?

Jej zatvorené dvere a tajomstvá, ktoré sa za nimi ukrývali, ma fascinovali a priťahovali. Až som sa jedného dňa rozhodla túto záhadu zatvorených dverí rozlúsknuť a nepozorovane som sa vkradla dnu. Písal sa rok tisícdeväťstoosemdesiattri a o vstupoch na čipovú kartu alebo správny číselný kód sa ešte nechýrovalo. Dnu som sa dostala bez problémov a nebyť mojej zvedavosti, keď som vystrkovala hlavu zo svojej skrýše, aby som mala lepšiu výhľad na prebiehajúcu operáciu, možno by som ju zhliadla až do konca. No našli ma a vyhodili.

Predsa len to bolo na niečo dobré.

Operatérku to tak pobavilo, že ma vymenovala za hlavnú asistentku pri vizitách. Cítila som sa taká dôležitá! Po návrate domov sa mojou najobľúbenejšou hrou stala hra na lekárku.

Svoje bábičky som nekočíkovala, ale liečila, a keď si to diagnóza vyžadovala, aj operovala. Nikto nemal v dedine také dorezané bábičky ako ja. Neskôr som ich vymenila za iných pacientov. Živých. Liečila som všetky decká v okolí, varila im bylinkové odvary z trávy a buriny. Už si nepamätám, či ich museli aj vy-piť, no viem, že sa nechceli dať operovať.

Z hier som vyrástla, ale svojho sna som sa nevzdala. Ani po tom, čo som zistila, že vo svete dospelých je všetko komplikovanejšie ako v detskom a že veľké ciele sa dosahujú postupnými krokmi. Mojm prvým krokom bolo rozhodnutie stať sa najprv zdravotnou sestrou, no aj tento úmysel na chvíľu ohrozili pubertálne excesy, ktoré nezostali bez odozvy. Triedne pokarhanie, či dokonca hrozba vyhodenia zo školy, ktorá sa, našťastie, skončila iba riaditeľským pokarhaním, patrili medzi najvážnejšie.

Aj tak si myslím, že som ich dostala neoprávnene.

Triedne pokarhanie bolo za prvoaprílový žart, keď som si vystrelila z nášho telocvikára, staršieho a prísneho profesora, ktorý nám dával riadne zabráť. Nevieť, či si tým chcel pred mladými žabami niečo dokazovať, no prežiť jeho hodinu bolo často o držku. Sám si o to koledoval. Nenápadne som mu nalepila na chrbát lístoček s textom *Hľadám si frajerku*, s ktorým sa premával po škole, až kým mu ho so smiechom neodlepili v zborovni. Jemu to však smiešne nebolo a pustil sa do pátrania po vinníkovi.

Výsledok?

Moji rodičia dostali poštou presne v deň mojich narodenín list s triednym pokarhaním.

V prípade riaditeľského pokarhania nešlo o žiadny vtíp, ale o vážnu vec. Odvážila som sa niekomu povedať pravdu do očí. Niekomu, komu sa ju odvážil povedať málokto.

Počas mojej praxe v nemocnici hospitalizovali so zápalom priedušiek Miška, syna môjho brata Igora, moje zlaté krstňa.

Zbožňovala som ho, akoby to bolo moje dieťa. V tom čase rodičia nemohli byť v nemocnici so svojimi deťmi tak ako dnes, preto mi prišlo veľmi vhod, že som praxovala na detskom oddelení a mohla sa o osemmesačného Miška postarať. Bohužiaľ, po týždni som musela odísť na interné oddelenie. Po dvoch týždňoch Miška prepustili do domácej liečby, no ešte v ten deň ho znovu prijali pre silné hnačky. Ako sa ukázalo, bola to salmonelóza, ktorú musel chytiť v nemocnici. Hrozné bolo to, že s hnačkami ho vlastne prepúšťali domov a neskôr sa lekári snažili zvaliť vinu na rodičov. Vraj sa nakazil doma. Miško však bol doma len niekoľko hodín, takmer nič nejedol a nikto z rodiny netrpel týmto infekčným ochorením.

Moja vina spočívala v tom, že som sa, podotýkam s vedomím profesorky, ktorá na nás dohliadala, vymenila so spolužiačkou a vrátila sa na detské, aby som sa o Miška mohla postarať. Nemohla som ho tam nechať samého. Najmä keď som predtým bola svedkom „úžasnej“ starostlivosti, ktorej sa ušlo deťom zo strany zdravotných sestier. Všetko sme robili my praktikantky. Prebaľovali sme ich, krmili, hrali sa s nimi.

No bola to iba polovica mojej viny. Tá odvážnejšia prišla na rad hneď prvý deň pobytu na detskom. Nahnevaná na pome-ry v nemocnici a plná obáv o Miška, stretla som na chodbe primára a neovládla som sa. V spravodlivom rozhorčení som ho obvinila, že pre nedostatočnú hygienu sa na oddelení šíria infekčné choroby. To som nemala robiť. Viete si predstaviť, čo z toho bolo? Ako som si mohla dovoliť osočiť samotného primára a uraziť jeho ego? Ja, obyčajná mladá praktikantka. Ja, šestnásťročná držaňa. Hneď na druhý deň ma predvolal pred lekársku komisiu, kde mi všetko zrátal. Kričal na mňa pred desiatimi ľuďmi a vyhrážal sa mi vyhodením zo školy. Nikto sa ma nezastal napriek tomu, že tam sedela lekárka, ktorá o mne vedela a tešila sa, že Miško je v mojej prítomnosti pokojnejší. A o tej nedostatočnej hygiene tiež vedeli svoje. Nebol to prvý

prípád, keď dieťa ochorelo počas hospitalizácie na inú chorobu, než s ktorou tam prišlo. Lenže kto by sa odvážil protirečiť diktátorskému primárovi?

Čím dlhšie na mňa kričal, tým viac mi pripomínal štekajúceho psa. Nie však takého, akým bola naša Sindy. To bola krásavica. Primár vyzeral ako besná doga s penou na ústach a krvou podliatymi očami, niečo v štýle psa baskervillského. Aj sliny mu od úst odlietavali, a keby som nestála v dostatočnej vzdialenosti, odchádzala by som odtiaľ kompletne mokrá.

Vtedy mi to až také vtipné nepripadalo. Vtedy som sa ešte nebála bojovať za svoju pravdu tínedžera, konfrontovaného s nepochopiteľnými pravidlami sveta dospelých.

Mala som šesťnásť rokov a žila som bezstarostný život, plný radosti a bláznovstiev. Nesnívala som o veľkom dome, bohatom manželovi, úspešnej kariére a drahom aute. Bola som bláznivá baba s veľkými zelenými očami, dlhými blond vlasmi a štíhlou postavou, tešiaca sa všetkému dobrému, čo život prinášal.

Potom som spoznala JEHO.

2. kapitola

Nikdy by som si nepomyslela, že moja diagnóza polyvalentná alergia a trojtýždňový pobyt v kúpeľoch Nimnica tak výrazne ovplyvnia môj život. Mnohokrát som si už kládla otázku, či by som tam šla, ak by sa dal vrátiť čas a mala by som možnosť znova sa rozhodnúť. Našťastie či chvalabohu, ešte nikto nevyňašiel stroj času, ktorý by mi to umožnil, a ak náhodou áno, veľmi úspešne to tají pred svetom. Summa summarum, nemusela som sa trápiť rozmyšľaním nad otázkou, *čo by bolo keby*, lebo odpoveď na ňu som už mala vďaka motivačnej literatúre, ktorú som v istom období života začala čítať.

Keď sa v živote objaví nejaký problém a človek na jeho riešenie musí vynaložiť obrovskú fyzickú a psychickú energiu, a dokáže si z toho zobrať aj ponaučenie, posúva sa vpred a vnútorne rastie.

Podľa tejto vety som musela narásť dosť. Som však vďačná za všetko, čo som zažila. Aj za to negatívne. Už len samotný fakt, že som to prežila, znamená pre mňa veľa.

No nebudem predbiehať.

Jedno je isté. V ten nádherný slnečný júnový utorok, desať dní pred ukončením školského roka, ktorým som zavŕšila tretí ročník strednej školy, kráčala som po asfaltovom chodníku kúpeľného lesoparku so zmiešanými pocitmi. Otec, ktorý ma sem doviezol, mi už v aute dal rodičovskú prednášku o tom, ako sa mám správať, poslúchať, neflákať sa, a teraz ticho kráčal predo mnou aj s mojimi dvomi kuframi. V prijímacej kancelárii, nachádzajúcej sa v najvyššej budove kúpeľov, v hoteli Neptún, sme sa informovali, v ktorom kúpeľnom dome budem ubytovaná, a zamierili sme rovno tam. Zahĺbená do svojich myšlienok som takmer ani nevníkala krásu okolitých listnatých a ihličnatých lesov, odrážajúcich sa na hladine Nosiskej priehrady, nazývanej aj Priehrada mládeže. To všetko som si mala možnosť vychutnať až neskôr. Teraz ma plne zamestnával guláš pocitov a myšlienok v hlave, ktorý som začala variť už niekoľko dní pred cestou z naozaj zaujímavých ingrediencií.

Bola som smutná, že sa tri týždne neuvidím s priateľom, no nebola som si istá, či ten smútok nevyvolal vo mne svojím správaním pri našej včerajšej rozlúčke. Bol do mňa zbláznený a sľuboval, že mi každý deň napíše list, no ja som k nemu nezdíelala rovnaké city. Nebola to láska, po ktorej som túžila. Láska, pri ktorej sa zastaví dych a rozbúcha srdce, pri ktorej sa roztrasú kolena.

Mala som strach, čo ma v kúpeľoch čaká a čo tam budem

sama tak dlho robiť, no zároveň som sa tešila. Videla som v tom kus dobrodružstva, nové zážitky, no najmä slobodu ďaleko od domova, bez prísneho dozoru rodičov.

Tie tri týždne naozaj stáli za to. Kúpele Nimnica tvorili jednotlivé kúpeľné domy, rozmiestnené v lesoparku na svahu, zvažujúc sa až k priehrade, a keďže som dostala ubytovanie v tom najvyššie položenom, tesne pod lesom, šliapala som do mierneho kopca za otcom, netušiac, že nasledujúca chvíľa tak veľmi zasiahne do môjho života. Keby som bola spisovateľka, opísala by som to stretnutie vzletnejšie. Zostaňme však pri zemi, aj keď pri pohľade na muža, idúceho oproti nám, to bolo ťažké. Blížil sa k nám vysoký štíhly čiernovlasý fešák, o niečo starší odo mňa, a ja som z neho nemohla spustiť zrak. Všimol si to a zabodol svoje prenikavé modré oči s dlhými mihalnicami do mojich a neuhol pohľadom, až kým neprešiel okolo. Bol to iba okamih, no mne sa roztriasli kolená a prvé, čo mi napadlo, bolo, že možno tu nebude až tak zle.

Veríte v osud? Máme svoj osud vopred určený alebo je všetko spleť náhod? Sme si strojcami svojho šťastia? Nech je to akokoľvek, počas nasledujúcich hodín som sa stala svedkom naozaj zaujímavých náhod.

Viem, že stretnúť fešáka v kúpeľoch s rovnakou diagnózou, akú som mala aj ja, nie je umenie, dnes má totiž alergiu na prach, roztoče, perie či peľ každý druhý človek. Mala som na mysli iné náhody.

Rozlúčka s otcom bola rýchla a strohá. Asi taká, aká býva medzi dospievajúcim dievčaťom, ktoré chce žiť a osamostatňovať sa, a prísny a konzervatívnym otcom.

„Dávaj si na seba pozor. A žiadne vylomeniny, Michaela. Nech sa za teba nemusíme hanbiť,“ pozrel na mňa prísne, keď zložil kufre v mojej izbe na druhom poschodí liečebného domu. Len pred chvíľou nám od nej odovzdala kľúče chyžná, ktorá mala na starosti ubytovanie hostí.